

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **T. T. H. B.**, zastoupené advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem, se sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 4. 2024, č. j. MV-31158-4/SO-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 7. 2024, č. j. 28 A 5/2024 - 47,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 7. 2024, č. j. 28 A 5/2024 - 47, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 23. 4. 2024, č. j. MV-31158-4/SO-2024, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 21 050 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Štěpána Svátka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Žalobkyně pobývala na území ČR na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů vydaného za účelem studia s platností od 25. 10. 2022 do 31. 8. 2023. O vízum požádala na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Studium spočívalo v absolvování kurzu jazykové a odborné přípravy organizovaného Ústavem jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy, který byl předpokladem pro další studium v akreditovaném studijním programu Ekonomie. Žalobkyně požádala dne 24. 5. 2023 o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (zákon o pobytu cizinců), na pracovní pozici pomocná síla v kuchyni. Správní orgán prvního stupně zamítl žádost o vydání zaměstnanecké karty, protože pobyt žalobkyně na území nebyl v zájmu ČR dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Komise ve shodě se správním orgánem prvního stupně uvedla, že Vláda České republiky, v souladu se zmocněním zakotveným v § 181b zákona o pobytu cizinců, svým nařízením stanovila maximální počty žádostí o pobytová oprávnění, které lze ročně podat u některých zastupitelských úřadů. Omezením objemu podávaných žádostí u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji pouze na 200 žádostí o vydání zaměstnanecké karty ve vládním programu Klíčový a vědecký personál dala Vláda České republiky najevo, že má zájem na tom, aby z Vietnamu přicházeli na území České republiky za účelem zaměstnání pouze ti cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci (kategorie CZ_ISCO 1-3).

[2] Žalobkyně proti těmto závěrům brojila správní žalobou. Krajský soud ji však shora uvedeným rozsudkem zamítl. V rozsudku nejprve vysvětlil, že vláda ČR dala nařízením č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu (nařízení vlády č. 220/2019 Sb.), vydaným na základě zmocnění dle § 181b zákona o pobytu cizinců, jasně najevo, že má zájem přijímat cizince z Vietnamu pouze na místa kvalifikovaných zaměstnanců. Žalobkyně nemá právní nárok na vstup do ČR; stát má naopak v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům třetích zemí pracovat v tuzemsku. Přitom není diskriminační, pokud ČR na základě kvalifikace těchto osob odlišně upraví jejich právo žádat o určitý druh pobytového oprávnění.

[3] Krajský soud poté uvedl, že mezi okamžikem příjezdu žalobkyně do ČR a dobou podání žádosti o zaměstnaneckou kartu uplynulo pouhých sedm měsíců, žádost předcházela ukončení přípravného jazykového kurzu, a ze správního spisu či tvrzení žalobkyně nevyplývalo, že žalobkyně absolvovala kurz jazykové přípravy a nastoupila ke studiu akreditovaného studijního programu Ekonomie. Zájmem žalobkyně nebylo studium, ale získání možnosti vykonávat nekvalifikované zaměstnání. Soud uzavřel, že pobyt žalobkyně na území ČR zpočátku nebyl nežádoucí, protože plnila původní účel pobytu (studium), ale nežádoucím se stal v okamžiku, kdy v rozporu s nařízením vlády č. 220/2019 Sb. podala žádost o zaměstnaneckou kartu na nekvalifikovanou práci. Její pobyt na území proto nebyl v zájmu ČR dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

[4] Krajský soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaná vyhověla žádostem jiných občanů Vietnamské socialistické republiky, kteří žádali o vydání zaměstnanecké karty na zastupitelských úřadech ČR v Drážďanech a v Tokiu. Uvedl, že nemá daná rozhodnutí žalované k dispozici, proto nemůže posoudit oprávněnost tvrzení žalobkyně,

a s odkazem na vyjádření žalované dodal, že se jednalo o rozhodnutí o zvláštní skupině cizinců dle § 169g odst. 1 zákona o pobytu cizinců, do níž žalobkyně nepatří.

II. Důvody kasační stížnosti

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) podala kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka předně namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu kvůli nevypořádání všech žalobních námitek. Závěry krajského soudu v bodech 32, 39, 40, 42 a 43 jsou nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

[7] Ve druhé kasační námitce stěžovatelka poukazuje na to, že krajský soud navzdory návrhu uvedenému v bodě IV žaloby neprovedl důkaz žádostmi o zaměstnaneckou kartu podanými na zastupitelských úřadech ČR v Drážďanech a Tokiu.

[8] Stěžovatelka vytýká krajskému soudu, že vyložil § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců v rozporu s jeho účelem a úmyslem zákonodárce. Důvodová zpráva k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 176/2019 Sb. na str. 48 výslovně uvádí, že kvóty se týkají pouze cizinců žádajících o vstup do ČR ze zahraničí a nikoli cizinců, kteří již v ČR pobývají za neekonomickým účelem a chtějí jej změnit na výdělečný. Pobyt stěžovatelky na území neodporuje zájmu ČR ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců jen proto, že se po necelém roce rozhodla zanechat studia a požádala o vydání zaměstnanecké karty, jak jí umožňuje § 45 odst. 1 ve spojení s § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Ze studia v délce sedmi měsíců a nenastoupení na vysokou školu nelze dovozovat, že stěžovatelka neměla úmysl studovat, ale chtěla se do ČR dostat výhradně za účelem získání zaměstnanecké karty. Stěžovatelka kurz jazykové přípravy prokazatelně absolvovala. Stěžovatelka splnila podmínky pro získání dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia, proto nelze důvodně tvrdit v rámci řízení o vydání zaměstnanecké karty, že při získání víza obcházela zákon. Závěr krajského soudu připouští použití § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců v podstatě na jakoukoli žádost o změnu účelu pobytového oprávnění dle § 45 zákona o pobytu cizinců, a to bez ohledu na to, zda ji podá cizinec pobývající na území ČR, nebo ve třetí zemi.

III. Vyjádření žalované

[9] Žalovaná odkázala na své rozhodnutí a na rozsudek krajského soudu. Zejména zdůraznila, že ČR nemá zájem na přijímání občanů Vietnamské socialistické republiky přicházejících za účelem výkonu nízkokvalifikované práce a tento zájem trvá v případě stěžovatelky, která na území ČR pobývala za účelem studia. Jinak by bylo možné popřít suverénní právo ČR na určení, které cizince a za jakých podmínek přijme na své území.

[10] Žalovaná doplnila, že obdobnou věcí se již zabýval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 16. 5. 2024, č. j. 19 A 2/2024 - 35, který v bodech 50 a 54 uzavřel, že zájem ČR na pracovní migraci z Vietnamské socialistické republiky se omezuje toliko na kvalifikované

zaměstnance splňující vyhlášené programy. Žádost o zaměstnaneckou kartu na nízkokvalifikovanou pracovní pozici proto není v zájmu ČR dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Totožný závěr zastává také Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 28. 5. 2024, č. j. 33 A 8/2024 - 50; Krajský soud v Ostravě v rozsudcích ze dne 31. 5. 2024 č. j. 19 A 3/2024 - 32 a č. j. 19 A 5/2024 - 32; a Městský soud v Praze v rozsudcích ze dne 5. 6. 2024, č. j. 19 A 6/2024 - 40, a ze dne 26. 7. 2024, č. j. 19 A 25/2024 - 37.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně. V souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, soud odmítne kasační stížnost jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatelky.

[12] Kasační stížnost **je** přijatelná, neboť se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu

[13] Kasační soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a shledal, že **je** důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, z jehož odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je nicméně vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Konstatování nepřezkoumatelnosti by tedy mělo být v soudní praxi spíše výjimečné, *„není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrno, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci.“* (usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29).

[15] Napadený rozsudek je přezkoumatelný. Krajský soud se zabýval naplněním neurčitého právního pojmu *zájem České republiky* dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že ČR deklarovala skrze nařízení vlády č. 220/2019 Sb. zájem na omezení nekvalifikované ekonomické migrace z Vietnamu. Stěžovatelka se tomuto zájmu protivila, protože požádala o zaměstnaneckou kartu na nekvalifikovanou pracovní pozici pomocná síla v kuchyni. Krajský soud své závěry srozumitelně odůvodnil, odkázal na rozhodnou judikaturu (body 38 a 39 rozsudku) a účel právní úpravy (body 35 a 40 tamtéž), a dostatečně podrobně se vypořádal se všemi žalobními námitkami uplatněnými stěžovatelkou. O přezkoumatelnosti rozsudku vypovídá také postup samotné stěžovatelky, která v kasační stížnosti zpochybňuje konkrétní závěry krajského soudu. Kasační námitka proto není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se následně zabýval námitkou, že krajský soud neprovedl jako důkaz kladné vyřízení žádostí jiných uchazečů o zaměstnaneckou kartu podaných na zastupitelských úřadech ČR v Drážďanech a Tokiu. Stěžovatelka chtěla pomocí žádostí jiných uchazečů o zaměstnaneckou kartu, kterým správní orgán vyhověl, prokázat své legitimní očekávání téhož příznivého výsledku.

[17] Kasační soud uvádí, že nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nestanovuje žádné kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelských úřadech ČR v Drážďanech a Tokiu. Žádost o zaměstnaneckou kartu však na těchto zastupitelských úřadech mohou podat pouze cizinci splňující podmínky § 169g odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vietnamští státní příslušníci tedy musí buď i) být držiteli cestovního dokladu vydaného Německem nebo Japonskem, nebo ii) musí mít v těchto zemích povolený dlouhodobý nebo trvalý pobyt a musí v nich pobývat nepřetržitě po dobu nejméně 2 let. Jak podotkl krajský soud, stěžovatelka žádnou z těchto podmínek nesplnila. Nacházela se tedy v jiném právním postavení než státní příslušníci Vietnamské socialistické republiky, kteří případně své žádosti úspěšně podali na zastupitelských úřadech ČR v Drážďanech a Tokiu; stěžovatelka proto nemohla důvodně očekávat stejné zacházení. Stěžovatelkou navržené důkazy žádostmi jiných cizinců nejsou způsobilé prokázat její legitimní očekávání, krajský soud neměl proto důvod je provádět jako důkaz (nález Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01). Kasační námitka není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se konečně zabýval kasační námitkou nezákonného zamítnutí žádosti stěžovatelky o vydání zaměstnanecké karty. Při tom zkoumal, zdali je naplněn předpoklad pro zamítnutí žádosti v podobě rozporu stěžovatelčina pobytu na území se *zájmem ČR* ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

[19] Podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.*

[20] Podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí, že *maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.*

[21] Podle § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí, že *v případě zastupitelského úřadu neuvedeného v příloze č. 2 k tomuto nařízení lze žádosti o zaměstnaneckou kartu podávat bez omezení.*

[22] Podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců platí, že *v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.*

[23] Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*

[24] *Zájem ČR* je neurčitým právním pojmem, protože jeho obsah není na první pohled zřejmý. Předně je tedy nutné vyložit, co se *zájmem ČR* rozumí, a teprve poté lze posoudit, zdali pobyt stěžovatelky na území tomuto zájmu odporuje. Při výkladu je zapotřebí zohlednit celkový smysl § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jakož i okolnosti jeho vzniku (přiměřeně usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151).

[25] Ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 428/2005 Sb. s účinností od 26. 4. 2005. V původním znění zakazovalo udělit dlouhodobé vízum, pokud pobyt cizince na území nebyl v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Zákon č. 427/2010 Sb. z tohoto ustanovení vypustil slovo „*zahraničněpolitickém*“. Důvodová zpráva k této změně uvádí: „*Ustanovení řeší důvody neudělení víza. Stávající právní úprava umožňuje vízum neudělit mimo jiné z důvodu zahraničně politického zájmu České republiky. Cílem návrhu je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích, které nejsou v souladu se zájmy České republiky.*“ To znamená, že *zájem ČR* není výhradně zahraničněpolitický; připouští také jiné zájmy, např. na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Přitom platí, že zájem státu musí být transparentním způsobem projevený navenek.

[26] Vláda České republiky využila zákonného zmocnění v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a pomocí nařízení č. 220/2019 Sb. stanovila maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce mimo jiné na zastupitelském úřadu v Hanoji. Dle přílohy č. 2 tohoto nařízení jde nanejvýš o 200 žádostí, z nichž všechny musí být podány v *Programu klíčový a vědecký personál*. Z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. vyplývá, že kvóty jsou stanovené též s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu. ČR má tedy ekonomicko-bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci dle konkrétního programu. Pokud cizinec v Hanoji nepožádá o zaměstnaneckou kartu v rámci *Programu klíčový a vědecký personál*, žalovaná jeho žádosti nevyhoví pro rozpor se zájmem ČR dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Je však otázkou, zdali lze takto postupovat v případě žádosti o pobytové oprávnění podané přímo v ČR (případ stěžovatelky).

[27] Nejvyšší správní soud konstatuje, že konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby ekonomicko-bezpečnostní *zájem ČR* se promítl do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jak to učinila žalovaná a aproboval krajský soud. Ustanovení § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v ČR, kde toto omezení neplatí. Tento výklad odpovídá smyslu a účelu kvót (zabránění, aby zaměstnaneckou kartu získali žadatelé žádající z Vietnamu nesplňující potřebný stupeň kvalifikace). Vázanost kvót na žádosti o pobytové oprávnění podané v zahraničí ostatně potvrdil sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 176/2019 Sb., který vládu výslovně zmocnil k přijetí nařízení č. 220/2019 Sb.: „*Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.*“ Ostatně z § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec může požádat o změnu účelu pobytu, přičemž v případě zaměstnanecké karty lze tuto žádost podat dle § 42g odst. 5 věty druhé přímo ministerstvu (o čemž ostatně není sporu).

[28] Kasační soud připomíná, že stěžovatelka pobývala na území ČR na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia a chtěla tento účel změnit na výdělečný postupem podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Kvóty stanovené pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji se na ni nevztahovaly, neboť žádost o zaměstnaneckou kartu nepodala na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v ČR. Žalovaná tedy zamítla stěžovatelčinu žádost podanou v ČR nezákonně s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní *zájem ČR* vyjádřený kvótami pro zastupitelský úřad v Hanoji. Krajský soud postup žalované aproboval; jeho rozsudek je proto nezákonný.

[29] Na tomto závěru nic nemění žalovanou a krajským soudem vytýkané obcházení zákona, kterého se stěžovatelka měla dopustit tím, že žádost podala přímo v ČR a nikoli v Hanoji. Zneužití dlouhodobého víza k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza (zde studium), představuje důvod pro nevydání zaměstnanecké karty dle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, o který žalovaná však napadené rozhodnutí neopřela, ani jej detailněji neprokazovala. Sama žalovaná na str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí uvedla, že *námitky účastnice řízení ohledně obcházení zákona považuje za irelevantní, protože se netýkají daného řízení*. Žalovaná použila případné obcházení zákona toliko pouze jako podpůrný argument pro rozšíření rozsahu *zájmu ČR* na žádost podanou stěžovatelkou v ČR. Rozsah *zájmu ČR*, zcela konkrétně vyjádřeného souslovím „*maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji*“, nelze tímto způsobem analogicky rozšiřovat na žádosti podané kdekoli státním příslušníkem Vietnamu. Zákonodárce mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu spojit se státní příslušností (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, bod 93). Místo toho je však spojil se zastupitelským úřadem. Kasační námitka je tedy důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[30] Z výše uvedených důvodů posoudil Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako důvodnou. Proto výrokem I. zrušil napadený rozsudek. Jelikož by krajský soud, vázán názorem Nejvyššího správního soudu, musel žalobě proti rozhodnutí žalované vyhovět a vrátit jí věc k dalšímu řízení, rozhodl Nejvyšší správní soud výrokem II. současně o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s).

[31] V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.). To znamená, že žalovaná v dalším řízení nebude moct žádost stěžovatelky o zaměstnaneckou kartu podanou přímo v ČR zamítnout pouze pro rozpor se *zájmem ČR* vyjádřeným toliko kvótami podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji.

[32] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaná v řízení úspěch neměla, a proto jí nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti (výrok III.)

[33] Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, proto má vůči žalované právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem. Náklady řízení jsou zejména zaplacené soudní poplatky, odměna zástupce stěžovatelky a jeho hotové výdaje (§ 57 odst. 1 s. ř. s.)

[34] V řízení o žalobě stěžovatelka uhradila soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Zástupce stěžovatelky, Mgr. Štěpán Svátek (advokát), učinil 3 úkony právní služby: příprava a převzetí zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], sepsání a podání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu) a podání žádosti o přiznání odkladného účinku (§ 11 odst. 3 advokátního tarifu). Replika na vyjádření žalované není řádným úkonem právní služby, neboť pouze opakuje žalobní body. Za dva úkony náleží zástupci stěžovatelky mimosmluvní odměna ve výši 2 × 3 100 Kč, celkem tedy 6 200 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 550 Kč [jedná se o odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu ve výši jedné poloviny v souladu s návětím § 11 odst. 2 advokátního tarifu, jelikož návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení]. Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 900 Kč (3 × 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatelky nebyl v řízení o žalobě plátcem DPH. Odměna a hotové výdaje advokáta činí 8 650 Kč. Celkové náklady řízení o žalobě činí tedy částku 12 650 Kč.

[35] V řízení o kasační stížnosti stěžovatelka uhradila soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Zástupce stěžovatelky, Mgr. Štěpán Svátek (advokát), učinil jeden úkony právní služby: podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], v hodnotě 3 100 Kč. Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 300 Kč (dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatelky není v řízení o kasační stížnosti plátcem DPH. Celkové náklady stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti činí 8 400 Kč.

[36] Celkové náklady stěžovatelky v soudním řízení správním činí 21 050 Kč. Žalovaná je povinna zaplatit tuto částku stěžovatelce k rukám jejího zástupce, Mgr. Štěpána Svátka, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok IV.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu